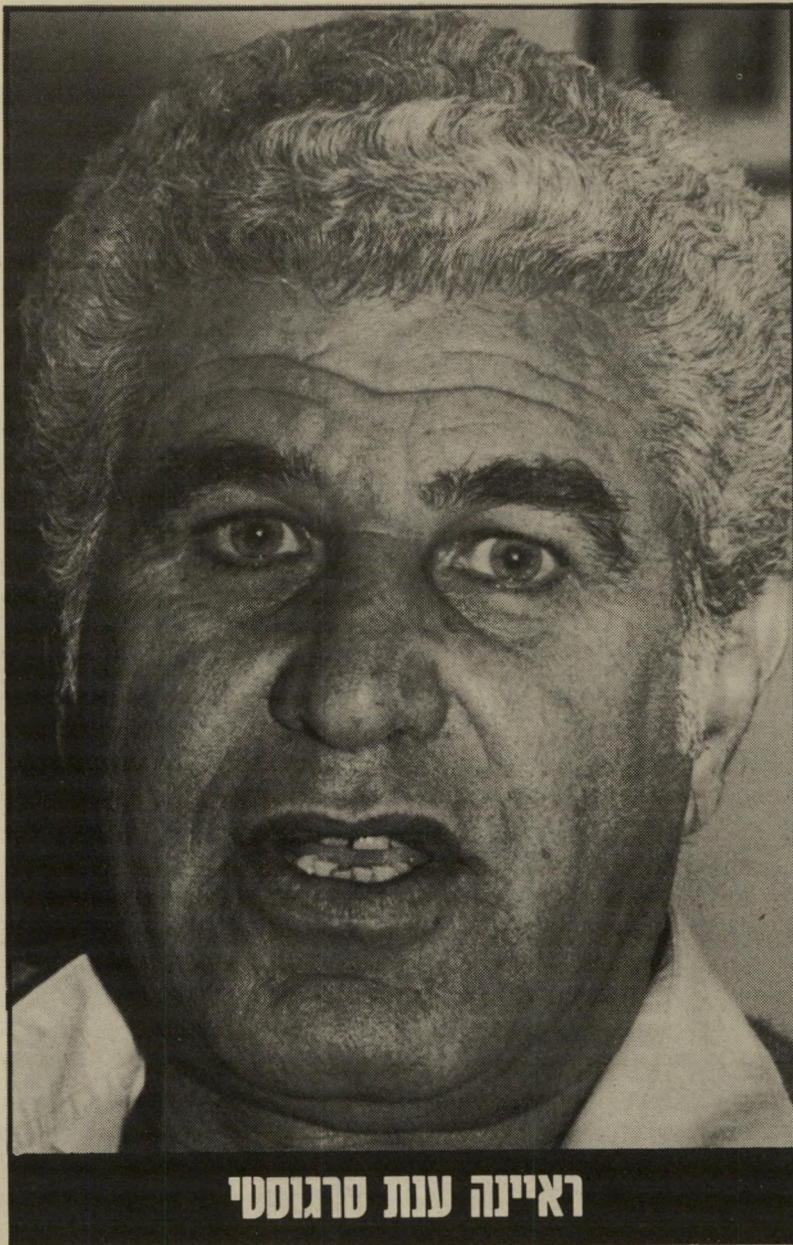

ד"ר יולי נודלמן, כירורג מנתח, שכתב ספר ביקורת על המערכת הרפואית

בארץ, מסביב את דעותיו על הרפואה ומספר על התנכלות המימסד לו ולרופאים שעבדו במחיצתו, נזכר בילדותו בסיביר ועל עבודתו כמנהל מחלקה במוסקווה

„כשהוכרזה המדינה,
ב'1948, בא לי לברוח
מסיביר, לנסוע
ולהצטרף ללוחמים
בישראל”

ראיינה ענת סרגוסטי

„אני לא סובל, לא
מזרמר ולא מאוכזב.
אבל אני לא יכול
לשבת בחיבוקידיים
ולהתיישר כמו כולם”

„בעם אחת התנפלו
עלי ילדים כי הייתי
יהודי. מאז הפכתי
ספורטאי והייתי למנהיג
בית הספר”

„אם לא נותנים לי
לטהר אח המערכת
מבכנים, אני אנסה
לטהר אותה
מבחוץ”

„לא קיבלו אותי
לאקדמיה הרפואית,
הצבאית במוסקווה,
למרות העובדה שהיתה
לי חעודה מצויינת”

„אני נמצא בגילדה
רפואית, והאינטרס שלי
הוא לשמור שיהיו כמה
שכחות רופאים — אז
אדיה יחד חזק ועשיר”

המערכת הרפואית חצי

זונה, חצי בתולה

ד"ר יולי נודלמן, רופא מנתח בכיר, לשעבר מנהל המחלקה הכירורגית בבית החולים באשקלון, גר בדירת שיכון צנועה בקריית אליעזר. בכניסה הדרומית של העיר חיפה. שם זוהר ועושר. בסלון הקטן, בכניסה לדירה, יש שולחן, ספה, שתי כורסות, כמה מדפי ספרים מעץ חום פשוט, המונחים על גבי לבנים. את המדפים ממל-אים בעיקר ספרים ברוסית, אותם הביא כשעלה לארץ מברית המועצות, ב'1971. כמה ספרים בעברית עומדים צפופים ביחד בקצה אחד המדפים. יתר הספרים בעברית, הוא אומר, נמצאים בחדר העבודה שלו.

בצד השני של החדר עומד מיותם מכשיר טלוויזיה בשחור-לבן, שאותו קנה, כך הוא מספר בהומור, מייד כשעלה לארץ. מכיוון שאז הכניסו אותו ללחץ ואמרו לו שאם לא יקנה מייד את כל הציוד, הוא יפסיד את זכויות העולה שלו. הוא נכנס בעל כורחו למירוץ אחר הממון והרכוש, ונשאר תקוע עד היום עם המכשיר הזה. הד"ר נודלמן, הרופא, היה חולה כשבאתי לראיין אותו. אחרי הראיון סיפר לי שהיו לו כאבי גב חזקים משיבה ממושכת על כיסא. לפני כמה שבועות יצא לאור ספר, פרי עטו של נודלמן, הנקרא עדות אישית ובו

הוא מבקר בצורה חריפה ביותר את מערכת הבריאות בארץ. מביע דעות בלתי שיגרתיות לגבי דרכי הטיפול בחולים, לגבי המצוקה, כביכול, לדבריו, שבה נמצאת המערכת הבריאותית. נודלמן (53) היה מנהל מחלקה כירורגית בבית חולים גדול במוסקווה כבר כשהיה בן 32. מחלקה שהיו בה 100 מיטות. הרבה יותר מרוב המחלקות בארץ. הוא התקדם יפה וקידם גם את המחלקה. הוא מעיד על עצמו שהוא אידיאליסט, ושהאידיאלים מכתיבים את צעדיו. אחרי שסיים את לימודיו בבית הספר לרפואה בברית המועצות, יצא לשנת שרות

על ספינה סובייטית, שם שימש כרופא האוניה. הוא טייל בכל רחבי העולם כמעט, צבר הרבה חוויות ונסיון רפואי מגוון. אחר כך התגייס לצבא האדום ושימש גם שם כרופא. הוא היה יהודי יחידי בכל המחלקה שלו. אפו, כך הוא נזכר בחיך, היה תמיד בולט, כשהיו כל החיילים עומדים בשורה ישרה, והמפקד תמיד היה צועק לו שיכניס את האף ויילמד להתיישר עם כל השורה. הוא לא התיישר עם השורה אז, ואינו מוכן לעשות זאת גם היום, כשהוא מקפיד תמיד לומר את כל מה שהוא חושב, גם אם זה